

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2To/78/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6916010292
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Deák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6916010292.3

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Deáka a sudcov JUDr. Juraja Babjaka a JUDr. Petra Chovanka, o odvolaní obžalovaného M. V. proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T/83/2016 zo dňa 08.09.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného M. V. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný M. V. uznaný vinným zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že 28.12.2015 h v k. ú. obce C. L., ako vodič osobného motorového vozidla zn. Lada 2107, bez evidenčného čísla, výrobné číslo XTA210730T0977229, jazdil po poľnej ceste v smere od maďarskej obce Suza, kde pred mostom ponad rieku Rimava po tom, čo zbadal na poľnej ceste stáť príslušníka OO PZ Rimavská Seč T. F. U. N., nar. XX.XX.XXXX, ktorý stál vo vzdialenosti 1 m od krajnice poľnej cesty pri strede cesty a T. R. Y. T., nar. XX.XX.XXXX, ktorý stál meter od krajnice poľnej cesty, obvinený nereagoval na pokyn T. F. U. N., ktorý mu dával krúživým pohybom červeným svetlom a slovnou výzvou „stoj polícia“, pridal plyn, vozidlo nasmeroval na T. F. U. N., ktorý vystrelil dva varovné výstrely do vzduchu a následne odskočil z cesty do priekopy z obáv o svoj život, T. R. T. taktiež vystrelil dvakrát do vzduchu varovné výstrely a potom N. použil služobnú zbraň na zastavenie vozidla bez kladného výsledku, obvinený prišiel s vozidlom do Rimavskej Seči na Ulicu Mlynskú, kde vozidlo opustil a ušiel, pri ohliadke auta bolo zistené, že vo vozidle sa nachádza odcudzené drevo - dub v množstve 1,20 m³ a hodnote 622,08 Eur ku škode Lesov SR, š. p., OZ Rimavská Sobota.

Bol za to odsúdený podľa § 323 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. c), § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 3 roky.

Podľa § 48 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci, a to: rukou popísaný nákres, pogumované rukavice, kľúče od vozidla, nábojnice a motorové vozidlo Lada 2107.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom obhajkyne v zákonnej lehote odvolanie. V písomne zdôvodnenom odvolaní uviedol, že toto smeruje do viny a trestu. Odvolateľ má za to, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávne posúdenej veci, nebol náležite zistený skutkový stav a neboli uplatnené základné zásady Trestného poriadku.

Podľa odvolateľa okresný súd vychádzal hlavne z výpovedí zasahujúcich policajtov, ktoré pokladal za dôveryhodné, a to napriek tomu, že ich výpovede boli spochybnené výpoveďou kriminalistického technika a zadováženou fotodokumentáciou. Poukazuje na súdnu prax, že ak má slúžiť výpoveď poškodeného ako jediný relevantný priamy dôkaz preukazujúci vinu, musí byť jasný, logický, zrozumiteľný a nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či vyvrátený. Podľa názoru odvolateľa boli

výpovede svedkov policajtov spochybnené ďalšími dôkazmi. Nie je vylúčené, že policajti svoje výpovede subjektivizovali tak, aby zodpovedali ich vnútornej predstave. Poukazuje na to, že policajti ako svedkovia uvádzali, že vykonali skryté pozorovanie v krovinatom poraste, pričom boli obaja riadne ustrojení a mali aj reflexné pásky na odevy, hoci ich nadriadený uvádzal ako povinnú výstroj reflexnú vestu a svietidlá s červeným kužeľom. Z výpovedí policajtov vyplýva, že jeden z nich svietil svietidlom s červeným kužeľom, pričom svedkovia U. a F. uvádzali, že ani jeden z policajtov nesvietil červeným svetlom. Nevideli ani reflexné prvky a nemohli ich opoznať ako policajtov. Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý kriminalistický technik, ktorý robil ohliadku miesta a nafotil výstroj policajtov a ten uviedol, že na sebe nemali reflexné prvky. Svedkovia U. a F. zaregistrovali policajtov až po ich prvých výstreloch. Vtedy počuli aj výzvy polície, aby zastali. Navyše odvolateľ uvádza, že na automobile, ktorý riadil, neboli zapnuté svetlá a chýbalo mu čelné sklo, čo sťažovalo jeho výhľad. Z týchto dôvodov preto nemohol rozpoznať, že sa jedná o policajtov, pričom sa vyžaduje úmysel pôsobiť na právomoc verejného činiteľa. Obžalovaný uvádzal, že pokiaľ by rozpoznať, že sa jedná o policajtov, nemal dôvod uniknúť a bol by zastavil s motorovým vozidlom. Na motorovom vozidle zvyšoval rýchlosť až po tom, ako registroval výstrely a výstražné výkriky. Potom mal obavy, aby nebol zasiahnutý a snažil sa uniknúť. Má za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu a množstvo pochybností nemožno považovať výpovede policajtov za dôkaz. Nebol preukázaný žiadny dôvod ohroziť vozidlom policajta. Podľa odvolateľa je reálny predpoklad, že policajti s prihliadnutím na ich vek ho obvinili z útoku na verejného činiteľa a urobili tak z dôvodu neúspešného skrytého pozorovania, teda za predpokladu, že by nezahájili streľbu na motorové vozidlo, nedošlo by k odhaleniu trestného činu krádeže dreva, navyše potrebovali, aby zdôvodnili použitie zbrane. Poukázal tiež na to, že na ceste sa nenachádzali stopy svedčiace o tom, že by tam policajt stál. Tieto boli objavené len na mieste, kde boli aj nábojnice. Policajt nemusel náhle odskočiť tak, ako spočiatku tvrdil, lebo o tom nesvedčili trasologické stopy a napokon aj svedok L., ktorý sa nachádzal neďaleko uvádzal, že policajt náhle spreď vozidla neodsakoval. Vzhľadom na existenciu pochybností mal súd vychádzať zo zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného. V konečnom dôsledku navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku a tiež konanie, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nemožno označiť za dôvodné.

Krajský súd zo spisového materiálu zistil, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel k správnym skutkovým záverom a následne i záverom právnym. Obžalovaný sa od počiatku bránil tým, že síce bol kradnúť drevo, ale na policajta v žiadnom prípade vozidlo nenasmeroval a nechcel mu nijakým spôsobom ublížiť. Na vozidle, v ktorom bolo naložené drevo a ktoré on riadil, neboli zapnuté svetlá, pred odbočkou na ďalšiu cestu náhle zbadal policajtov, ktorí na neho svietili z bočnej cesty, policajti však nestáli v ceste, ale boli pod jej úrovňou. Zvyšoval rýchlosť vozidla a snažil sa utiecť. Policajti kričali a potom začali strieľať. On ešte viac zvyšoval rýchlosť. Nevidel na uniforme nijaké reflexné prvky.

Podobne ako obžalovaný vypovedali aj svedkovia R. U. a E. F., ktorí sedeli na zadnej kapote vozidla riadeného obžalovaným. Títo uvádzali, že svedok U. uvidel spreď autom policajtov, ktorí začali kričať polícia a tiež strieľať, preto zoskočili z auta a utiekli. Policajti podľa nich stáli na kraji cesty, títo svedkovia neregistrovali, aby policajti svietili. Neskôr policajti začali strieľať, keď obžalovaný unikal autom. Svedok U. v prípravnom konaní uvádzal, že videl ako obžalovaný mieri autom na policajta. Neskôr uvádzal, že tak vypovedal preto, lebo sa bál policajtov, ktorí mu hovorili, čo má povedať.

Aj svedok R. L. uvádzal, že stál neďaleko miesta incidentu, tvrdil, že auto, ktoré viedol obžalovaný, bolo osvetlené a následne videl a počul policajtov strieľať po aute.

Na druhej strane svedkovia - zasahujúci policajti jednoznačne uvádzali, že mali poznatky o nepovolenom výrube stromov v lese. Boli prevezení na miesto, kde by sa mohli páchatelia nachádzať. Po nejakom čase videli a počuli približovať sa motorové vozidlo, keď sa priblížilo na vzdialenosť okolo 15 metrov, svedok policajt T. U. N. vstúpil na poľnú cestu a červeným svetlom dával znamenie na zastavenie. Snažil sa vodiča automobilu zastaviť aj výkrikmi polícia, ešte predtým videli policajti nejaké postavy, skáčuče zo zadnej časti vozidla. Vodič vozidla nereagoval na svetlo, ani na varovné výstrely, vozidlom mieril na svedka N. a ten bol nútený odskočiť, aby autom nebol zrazený. Potom po vozidle strieľali obidvaja, ale vozidlo napriek tomu unikalo. Títo policajti uvádzali, že za autom bežali, keď sa toto dostalo na asfaltový povrch, uniklo im. Našli ho v obci Rimavská Seč.

Z uvedeného je zrejmé, že proti sebe stoja dve skupiny dôkazov, najmä čo sa týka ohrozenia policajta unikajúcim autom, ktoré sa vzájomne vylučujú. Súd preto musel vychádzať z ďalších dôkazov, najmä z obhliadky miesta činu, ktoré posilňovali tvrdenia policajtov, ktorým súd nemal potom dôvod neveriť. Krajský súd uveril tvrdeniu policajtov, že zastavili auto červeným svetlom, ktoré mali v povinnej výbave, keďže sa jedná o rutinnú prax pri zastavovaní vozidiel. Obžalovaný pritom tvrdil, že policajti svietili len bielym svetlom a svedkovia U. a F. nevideli žiadne svetlo. Svedok L. uvádzal, že auto, ktoré riadil obžalovaný, svietilo, čo ostatní svedkovia jednoznačne vylúčili. Podľa zanechaných stôp sa auto riadené obžalovaným pohybovalo pri strede rozbahnenej poľnej cesty. Súd nemal dôvod neveriť policajtom, že svedok policajt N. sa postavil k stredu poľnej cesty, jednalo sa pritom o poľnú cestu pomerne úzku a obžalovaný vzhľadom na červené svetlo, varovné výkriky, výstrely, si musel byť vedomý, že ohrozí tam stojacieho policajta. Ten napokon musel uskočiť. O odhodlaní obžalovaného za každú cenu uniknúť polícii svedčí i to, že nereagoval ani na streľbu policajtov do auta, v snahe utiecť a to i za cenu, že strelami bol priamo ohrozovaný. Navyše miesto, kde stáli policajti, tak ako sami uvádzali, o tom svedčia aj nájdené vystrelené nábojnice, pričom podľa kriminalistického technika, ktorý robil obhliadku miesta činu R. S., dráha vyhodenej nábojnice závisí od viacerých faktorov. Ako tento svedok uvádzal, že na mieste, kde došlo k incidentu, boli nájdené aj stopy obuvi, ale technik nevedel jednoznačne ustáliť komu patrili, pretože sa tam neskôr pohybovali aj ďalší policajti. Aj z výpovede obžalovaného a svedkov U. a F. vyplýva, že ešte predtým, ako sa priblížili k osobám, ktoré videli na okraji cesty, podľa výkrikov a strelby zistili, že sú to policajti a preto zoskočili ešte predtým z auta a snažili sa utiecť. Neobstojí preto tvrdenie obhajkyne obžalovaného prednesené na verejnom zasadnutí o odvolaní, že obžalovaný ani nevedel, že pred autom sú policajti. Čo sa týka reflexných prvkov, z fotodokumentácie nevyplýva, že by boli policajti vybavení takýmito reflexnými prvkami na služobnom odevu, navyše ako uvádzal policajný technik, vykonávali skryté pozorovanie a použitie takýchto reflexných prvkov by nebolo ani vhodné. Na druhej strane však nebolo spochybnené, že by obžalovaný nevedel, že ide o policajtov, keďže nesvietil autom a prípadné reflexné prvky by neboli viditeľné.

Správne si počínal okresný súd, keď uznal obžalovaného vinným zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., keďže použil násilie s úmyslom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a takýto čin spáchal so zbraňou, za ktoré sa auto nasmerované na verejného činiteľa nepochybne považuje (§ 122 ods. 3 Tr. zák.). Neobstojí pritom obhajoba obžalovaného, že nechcel ublížiť policajtom. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty totiž postačuje, že obžalovaný za pomoci zbrane pôsobí na verejného činiteľa s úmyslom znemožniť mu vykonanie služobného úkonu.

Za trestný čin, ktorého sa obžalovaný dopustil, je hrozené trestom odňatia slobody na 3 až 8 rokov. Okresný súd pritom prirátal k dobru obžalovaného, napriek tomu, že tento bol opakovane súdený a vo výkone trestu odňatia slobody poľahčujúcu okolnosť, že žil riadnym životom, čo však nebolo v súlade so zákonom. Odvolanie však bolo podané len v prospech obžalovaného a preto toto pochybenie nebolo možné napraviť, napriek tomu, že táto skutočnosť by mal vplyv na výšku uloženého trestu v neprospech obžalovaného.

Napriek tomu uložený trest na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby je spôsobilý zabezpečiť nápravu obžalovaného. Nepochybil okresný súd, keď ho zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody.

Okresný súd uložil správne obžalovanému aj trest prepadnutia veci, keď nemal ukladať aj trest prepadnutia veci, a to vystrelených nábojníc, lebo obžalovaný nimi trestný čin nespáchal a napokon ani mu nepatrili.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon ďalší riadny opravný prostriedok nepripúšťa.